

[Finansministeren.]

gældende Lovparagraf blev foreslaaet administreret af et Nævn, udøves allerede nu, men udøves af de sædvanlige Skattemyndigheder. Det fortalte jeg det ærede Medlem i Gaar, men det er muligt, han ikke har lagt Mærke til det — det er der jo ikke noget at gøre ved. Naar dernæst det ærede Medlem siger, at der ikke bruges noget afgiftspligtigt Cigaretpapir, maa jeg bedrøve ham med, at der dog bruges en Del, ikke saa ganske lidt deraf.

Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard talte om de dyre Cigarer, og jeg skal indrømme, at ud fra et almindeligt Beskatningssynspunkt vilde det have været ønskeligt at faa dem med. Jeg har ikke ment, der kunde blive Flertal derfor, idet jeg skønner, at Beskæftigelses-hensynet spiller en saa stor Rolle for mange, at det ikke vilde kunne lykkes.

Hvad i øvrigt angaar de Bemærkninger, der er fremsat om andre Skatte- og Saneeringsforanstaltninger, skal jeg henvisse til mine Udtalelser her i Tinget i Gaar, og hermed skal jeg anbefale, at man stemmer for de stillede Ændringsforslag og senere for det saaledes ændrede Lovforslag.

Gustav Pedersen: Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger i Anledning af det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens Beklagelse over, at Socialdemokratiet stemmer for dette Lovforslag. Jeg har for saa vidt allerede gjort disse Bemærkninger under mit første Indlæg, og Motiveringen fremgaar i øvrigt af Betænkningen. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at Socialdemokratiet maa følge den Linie, som vi ogsaa maatte følge som Regeringsparti, at vi ikke kan indtage den Holdning at undlade at søge gennemført Forbedringer i Sociallovgivningen og paa anden Maade, fordi vi ikke selv kan bestemme, hvorledes Dækningslovene skal se ud. Saa længe Socialdemokratiet er i Mindretal her i Rigsdagen, er vi nødt til at arbejde efter den Linie, at vi maa søge at gennemføre de flest mulige Fremskridt. Vi maa ved Forhandling prøve paa at faa Dækningslovene bedst mulige, men vi kan ikke indtage en saa negativ Holdning, at vi i Virkeligheden sætter Bom for en Række Fremskridt, fordi vi ikke vil medvirke til at skaffe de fornødne Indtægter. Denne

Linie har vort Parti maattet følge i alle de Aar, hvor vi havde Regeringsansvaret, af samme Grund, og denne Linie kan vi ikke fravige, fordi vi er Oppositionsparti.

Hvad angaar det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens Bemærkninger om det Privilegium, Dagbladene har, vil jeg gerne sige, at jeg synes ikke, det ærede Medlems skattepolitiske Indstilling er konsekvent her. Jeg skal erkende, at saa snart der er Tale om Afgifter, bliver der altid Tale ogsaa om Tilfældigheder, men der er dog visse Hovedregler, man saa vidt muligt har søgt at overholde, og en af dem gaar ud paa, at det, man absolut skal købe — altsaa de Omraader, hvor man ikke har Herredømme over sit Forbrug — bør man saa vidt muligt undgaa at paalægge en Afgift. Derfor har vi jo her i Landet ikke Afgift paa de almindelige Fødevarer. Vi brød — det skal jeg erkende — denne Regel under Krigen, da vi fik Tøjskatten, men vi følte os jo ogsaa stærkt forpligtet til, saa snart Krigen var forbi, at fjerne Tøjskatten. Jeg vil mene, at Dagbladene hos os har en saadan Karakter, at de for Befolkningen er et nødvendigt „Forbrug“. Det er praktisk talt ikke muligt her i Landet at leve en normal Tilværelse uden at have Adgang til at læse et Dagblad. Det betyder jo ikke, at man altid skal nøjes med et Dagblad, men den daglige Avis er i Virkeligheden blevet en Fornødenhed. Det kan saa diskuteres, om nye Partier eller mindre Partier, der ikke har Raad til at have et Dagblad, derved bliver uretfærdigt behandlet, men der er jo i hvert Fald ingen Grund til at gøre denne Diskussion længere, naar vi er blevet enige om, at disse Blade nu fritages for denne ekstraordinære Afgift.

Til det ærede Medlem Hr. Starcke vil jeg gerne sige een Ting — jeg skal i øvrigt ikke gaa ind i en lang Diskussion om de nye Problemer, det ærede Medlem satte ind i Debatten. Naar det ærede Medlem nævner, at det ved Systemskiftet kun var et meget lille Beløb, der skulde opkræves i Skatter, er det rigtigt, men jeg kunde maaske ogsaa minde det ærede Medlem om, at dengang var der ingen anden Mulighed for at faa Hjælp, naar man var i en vanskelig Situation, end at gaa til Fattigvæsenet med alle de Virkninger, det førte med sig. Jeg kunde ogsaa minde om; hvordan Undervisningsforhold og mange andre Ting var. Det er jo ikke